

serne er opfyldt, og at en eventuel erstatning kunne blive relativt stor.

Man henleder endvidere opmærksomheden på lovforslagets §§ 13 og 18, der giver ministeriet yderligere muligheder for at begrænse omfanget af de erstatninger, der kan blive tale om.

Det må tilføjes, at det foreslåede éngangsopgør i erstatningsmæssig henseende vil medføre, at erstatningerne for fredninger i medfør af naturfredningsloven og for ekspropriationer i landzonerne fremtidig vil blive lavere, og at der ikke vil blive tale om fortsatte erstatningsydelse ved forlængelse af byudviklingsplaner og „landbrugszone“-byplanvedtægter.

På grund af den tid, der vil medgå til behandlingen af de fremsatte erstatningskrav, vil der ikke komme erstatninger til udbetaling i finansåret 1968-69, og i finansåret 1969-70 vil beløbene antagelig kun være af en beskedent størrelse.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Bestemmelsen angiver lovens hovedformål, som må have i erindring ved administrationen af loven; jfr. særlig §§ 4-8 og bemærkningerne hertil.

Til § 2.

I stk. 1 defineres byzoner som de områder, der gennem en nærmere angiven planlægning er eller senere bliver udset til bymæssig bebyggelse. Ifølge stk. 2 betegnes resten af landet — bortset fra særligt fastlagte sommerhusområder — som landzone.

Byzoner er herefter for det første alle inder- og mellemzonearealer i allerede godkendte byudviklingsplaner i henhold til byreguleringsloven (nr. 1), alle byggeområder, som er fastlagt i en gældende kommunal bygningsvedtægt i medfør af landsbyggelovens § 37, jfr. § 16, stk. 2, bortset fra byggeområder til sommerhusbebyggelse (nr. 3) og alle områder, der er omfattet af en godkendt byplanvedtægt i henhold til byplanloven, bortset fra såkaldte „landbrugszoner“ (nr. 4). Disse byzoner rummer ikke alene den væsentligste del af de eksisterende bysamfund, men også ubebyggede arealer af betydelig udstrækning, som gennem en planlægning er disponeret for bymæssig bebyggelse.

Der næst omfatter begrebet byzoner de arealer, som udlægges til bymæssig bebyggelse i kommende byudviklingsplaner (nr. 2), bygningsvedtægter eller tillæg til sådanne (nr. 3) eller byplanvedtægter (nr. 4). I forbindelse med bestemmelserne i § 4 sikres det herved, at byzonerne efterhånden udvides i takt med udviklingen, og at der i byzonerne til stadighed vil være et rigeligt udvalg af byggegrunde.

Til § 3.

Som nævnt i de indledende bemærkninger til lovforslaget er der i henhold til byreguleringsloven indtil nu etableret 42 byudviklingsområder, for hvilke byudviklingsplaner er godkendt eller under udarbejdelse. Det foreslås i § 19, at der i tiden indtil 1. april 1970 fortsat skal kunne inddrages kommuner under eksisterende byudviklingsområder eller etableres nye byudviklingsområder.

Lovforslaget indeholder særlige bestemmelser for byudviklingsområder. Der henvises til § 4, stk. 2 og 3, § 9 og §§ 19-21.

Til § 4.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at afgrænsningen af byzonerne bliver så rummelig, at der til enhver tid findes et rigeligt udbud af grunde.

Hverken i byplanloven eller i landsbyggeloven findes bestemmelser om rummeligheden af de områder til bymæssig bebyggelse, som fastlægges henholdsvis i byplan og i bygningsvedtægt. I byreguleringsloven har det derimod siden 1965 været bestemt, at der i byudviklingsplaner skal inddrages så store arealer under inderzone, at der er tilstrækkelig jord til dækning af behovet for boliger til det dobbelte af den forventede befolkningstilvækst i planlægningsperioden, der normalt er 15 år, og endvidere tilstrækkelige erhvervsarealer til dækning af beskæftigelsen af den forventede befolkning i området (lovens § 5, stk. 1). Dette krav til rummeligheden af inderzonerne er således ensbetydende med, at der det første år af planens løbetid kun forbruges ca. $\frac{1}{30}$ af det inderzoneareal, der er forudsat anvendt til boligbebyggelse. Senest efter 5 års forløb fra byudviklingsplanens godkendelse skal byudviklingsudvalget afgive en redegørelse for planens rummelighed set i lyset af den nu forventede befolknings- og erhvervsudvikling og områdets bygge- og anlægskapacitet, og udvalget skal eventuelt stille forslag om en udvidelse af inderzonerne (lovens § 5, stk. 2). Der er herved fastlagt et princip om et løbende indseende med, at en byudviklingsplan til stadighed har den oprindeligt forudsatte meget betydelige rummelighed.

Det må selvsagt være et væsentligt led i en ansvarlig planlægning af et bysamfunds udvikling, at der på et ret tidligt tidspunkt er klarhed over, på hvilke arealer den fremtidige byudvikling skal foregå. Men dels er det åremål, der med tilstrækkelig sikkerhed kan planlægges for, forskelligt fra sted til sted, dels vil for rigeligt udlagte bebyggelsesområder have uønskede virkninger for de ejendomme, der uanset deres inddragelse under byzone ikke i mange år kan udnyttes til bymæssig bebyggelse.